ensemble au point de vue morphologique, biologique et descriptif pur, l'orateur croit devoir la rappeler tout spécialement à l'attention des entomologistes, et leur recommander les matières s'y rapportant comme objet de leurs recherches.

Je termine cet exposé en priant MM. les membres de la section qui ont bien voulu me fournir les résumés qu'on vient de lire de leurs discours, de recevoir l'expression de toute ma gratitude pour leur bienveillance à cet égard.

COLEOPTEROLOGISKE NOTITSER

AF

W. M. SCHÖYEN.

Meloe violacea MARSH.

Med Hensyn til denne Billes Udbredelse og Forekomst hos os har jeg tidligere overalt, hvor jeg har færdedes her i Landet baade sönden- og nordenfjelds, kun observeret den ganske sparsomt, for det meste blot enkeltvis, og saaledes fundet THOMSON's Opgave (Scand. Col. VI. p. 343): »Temligen sällsynt, men utbredd öfver hela Skandinavien» fuldstændig bekræftet. At den imidlertid ogsaa, som GYLLENHAL (Ins. Suec. II. p. 484) anförer, kan optræde »sat frequens», det erfarede jeg i Saltdalen i Nordland i de sidste Dage af Mai 1879. Ved Foden af enkelte af de her overalt forekommende Terrasser, hvis Skraaninger danne törre Græsbakker, for störste Delen bevoxede med Furuskov, fandtes disse Biller paa sine Steder, hvor der paa Marken gjenlaa halvtörrede Furukviste og Bark efter Vinterhugsterne, i en saadan Mængde krybende om mellem Affaldet, at jeg i ganske kort Tid og hovedsagelig paa et og samme Sted indsamlede nogle og femti

Stykker. En saadan Hyppighed er, saavidt mig bekjendt, aldrig observeret noget Sted under sydligere Breddegrader hos os. Herunder fik jeg ogsaa Anledning til at lære at kjende, hvortil Antennernes eiendommelige, afvigende Form hos Hannerne tjener. At denne maatte have sin særegne Bestemmelse, derom har vel Ingen kunnet være i Tvivl, men jeg kan ikke erindre nogensinde at have stödt paa nogen Forklaring eller Iagttagelse i denne Retning, hvorfor jeg her skal tillade mig at meddele, hvad jeg ved denne Anledning observerede.

Paa de nævnte Steder kröb der saavel Hanner som Hunner i Mængde omkring paa Marken. De smaa Hanner saaes at være meget aktive og ivrigt sysselsatte med Forsög paa at vække ömmere Fölelser tillive hos de tykke, uformelige Hunner, der paa sin Side forelöbig kun syntes betænkte paa at tilfredsstille Bugens Krav, idet de med uforstyrret Ro holdt paa med at spise Græs, hvoraf de fortærede Blad efter Blad med god Appetit. Alt i et klavrede Hannen herunder op paa Ryggen af sin Udvalgte, kröb fremover helt til Hovedet, stak sine krogede Antenner ind under Hunnens og strög dem derpaa opad og bagover, hvorved Hunnens Antenner optoges af den ved 6:te og 7:de Leds fortykkede, krogede Form dannede Indbugtning paa Hannernes Antenner og saaledes fulgte med disse under Bevægelsen bagover, indtil deres Spidse slap ud af sit Leie. Öieblikkelig fornyede saa Hannen den samme Manövre og disse eiendommelige Kjærtegn gjentog sig altid flere Gange itræk. For at pröve, om den forönskede Virkning var opnaaet, bevægede derpaa Hannen sig bagover og undersögte med den modsatte Ende af Legemet Tilstanden her, — men Hunnen spiste lige phlegmatisk og lod sig slet ikke afficere. Efter flere gjentagne forgjæves Forsög baade forfra og bagfra steg den forsmaaede Han igjen ned fra Hunnens Ryg og löb i rastlös Uro omkring den paa Marken en liden Stund, for derpaa atter at stige op og med fornyet Iver anvende sine tidligere Forförelseskunster. Hvor længe disse indledende Underhandlinger varede, forinden Hunnen deraf lod sig bevæge, kan jeg imidlertid ikke opgive, da jeg efterat have tilbragt næsten en Time med at vente paa Resultatet ikke fandt at burde ofre længere Tid af det dengang saa sparsomt tilmaalte Solskinsveir, som jeg trængte saa vel til andre

Undersögelser paa Stedet. Hensigten med disse Antennegnidninger, hvortil der, om jeg husker ret, ogsaa hos *Podura*-Arter er iagttaget noget tilsvarende, var ialfald ikke til at tage feil af.

Polydrosus micans F.[1]

Da denne Art allerede i Aaret 1768 er beskrevet af H. STRÖM (Kgl. Norske Vid. Selsk. Skr. IV, p. 321) under Navnet *Curculio mollis*, saa maa man, ifald man vil respektere Prioritetsretten, acceptere dette Artsnavn istedetfor det meget yngre *micans* F., hvorunder Arten for Tiden er almindelig kjendt. Allerede SCHÖNHERR (Gen. et Spec. Curc. II, p. 151) har erkjendt at H. STRÖM's *Curc. mollis* er identisk med den her omhandlede Art, uden dog at gjöre Prioritetsretten gjældende for dette Navn, og STRÖM's Beskrivelse lader i Virkeligheden heller ingen Tvivl tilbage om Identiteten.

Hvad nu Prioritetsspörgsmaalet i sin Almindelighed angaar, da er det jo saa, at ligesom Menneskene overhovedet aldrig rigtig kunne enes om nogen Ting her i Verden, saaledes er der ogsaa fremdeles nok af dem, der ikke ville indrömme Berettigelsen af at indföre i Videnskaben det Navn, hvorunder det viser sig at hver enkelt Art först er bleven videnskabeligt beskrevet og benævnt, saafremt dette Navn har været saa uheldigt ikke allerede fra först af at vinde Indpas, men i alle saadanne Tilfælde foretrække at benytte de engang tilvante Navne, om end disse ere af betydelig yngre Datum. Herom kan der selvfölgelig siges — og er ogsaa virkelig sagt — meget baade pro et contra. For Videnskabens egen Skyld kunde det vistnok synes temmelig ligegyldigt, hvilket Navn en Art bærer, naar man blot med Vished ved, hvilken bestemt Art dermed forstaaes; men bortseet fra, at det dog vel ikke er mere end simpel Retfærdighed ligeoverfor vedkommende Forfatter, at man enes om at be-

[1] Som jeg har haft Anledning til at forvisse mig om ved at bese Original-Exemplaret i H. SIEBKE's efterladte Samling, er den af ham i Enum. Ins. Norv. II, p. 257, af denne Art opstillede *Var. c: totus niger, antennis pedibusque rufis*, ikke andet end et ved Henliggen i Spiritus i sin Farve forandret Individ. Flere Exemplarer, som jeg selv har haft liggende i Spiritus og senere opstukket paa Naal, har nemlig erholdt ganske det samme Udseende som Exemplaret i SIEBKE's Samling.

nytte det Navn, hvorunder Arten allerförst er bleven indfört i Videnskaben (jeg antager saaledes, at de Herrer Forfattere, der nu titulere alle dem for »Prioritets-Fanatikere« etc., der söge at gjenindföre de ældste Navne, neppe vilde synes videre om at se de af dem selv ny beskrevne og benævnte Arter figurere i Videnskabens Annaler under andre og senere givne Navne end deres egne), saa skjönner jeg ikke, paa hvad anden Maade man skal vente at kunne undgaa Vilkaarlighed eller opnaa nogen Enighed i Principerne for Nomenklaturen; thi derved at Enhver for sig holder fast paa de Navne, som han nu engang har vænnet sig til at bruge, kommer man aldrig videre end til den fulstændigste Vilkaarlighed.

Man faar i Virkeligheden se og höre ganske besynderlig urimelige Indvendinger mod Prioritetsrettens Gjennemförelse. Naar f. Ex. NÖRDLINGER (Lebensweise von Forstkerfen, 1880, p. III—IV) i denne Anledning siger: »Also z. B. wenn vielleicht der Pfahlbauer zur Büche Eiche, zur Eiche Büche sagte, weil in jener Zeit noch keine präzisen Begriffe bestanden und beide Namen eben Bauhölzer bezeichneten, sollen wir unsre allgemein anerkannten Bezeichnungen umstürzen und die Sprache verlassen, wie sie SCHILLER und GOETHE verstanden» (!), saa maa dog dette kaldes en mærkværdig Logik: hvad der her ene og alene handles om, er jo Indförelsen af en stabil videnskabelig Nomenklatur efter det först af LINNÉ oprettede Binominalsystem, — og hvad der end maatte lykkes at bringe for Dagen angaaende Pæleboerne og deres Liv og Levnet, saa turde det dog vel ansees for temmelig givet, at de ikke har haft nogen Befatning med den Linné'iske Nomenklatur! Forövrigt skal det villigen indrömmes, at den konsekvente Gjennemförelse af Prioritetsretten vil i mange Tilfælde medföre Ubekvemmeligheder og Vanskeligheder; men naar den nysnævnte Forfatter videre indvender mod samme: »Als ob man nicht über das höhere Alter des einen oder andern Namens in Ewigkeit streiten könnte» etc., da ville dog de Tilfælde, hvori et givet Navns Alder ikke med Nöiagtighed lader sig udfinde, vistnok være i betydelig Minoritet ligeoverfor alle de Vanskeligheder og Vilkaarligheder, der nödvendigvis maa opstaa, naar man aldeles forkaster Prioritetsprincipet og Enhver blandt de forhaandenværende Navne udvælger efter eget Godtykke det,

som han synes bedst om. Der siges vistnok, at man skal »beholde de Navne, der engang har vundet Indpas», — men i hvor mangfoldige Tilfælde lader der sig ikke ogsaa »tviste i Evighed» herom? Det faktisk bestaaende Forhold er jo, at Tydskere, Franskmænd, Englændere etc. ofte bruge vidt forskjellige baade Slægts- og Artsnavne, og hvem skal saa afgjöre, hvilke af disse fortjene at foretrækkes, ifald man forlader Prioritetsprincipet og kun spörger efter, hvad der er almindelig Brug?

Polydrosus fulvicornis F.

For denne Arts Vedkommende er i STEIN & WEISE'S Catalogi Coleopterorum Europæ editio secunda, 1877, (p. 136) indfört Navnet *fasciatus* MÜLL., der ogsaa af SCHÖNHERR (l. c. II p. 137) citeres under denne Art. Det er imidlertid ikke O. F. MÜLLER, men derimod H. STRÖM, der er Autor til dette Navn. MÜLLER gjengiver (Zool. Dan. Prodr. p. 87. n:o 961) kun ordret den af STRÖM leverede Diagnose for Arten og citerer ogsaa udtrykkelig sin Kilde: »Act. nidr. 4, 13», hvor Arten under samme Navn findes nærmere beskrevet af H. STRÖM, altsaa allerede 1768. Vil man derfor indföre dette Artsnavn, maa det hedde *fasciatus* STRÖM. Forövrigt maa jeg bemærke, at Beskrivelsen synes mig at passe ligesaa godt paa *undatus* F. som paa *fulvicornis*, saa jeg tror neppe nogen Navneforandring i dette Tilfælde er tilraadelig.

Otiorhynchus lepidopterus F.

SCHÖNHERR (l. c. II. p. 595) henförer med ? den af H. STRÖM i Aaret 1783 (Kgl. Danske Vid. Selsk. Skr. II. p. 57. n:o 27 & fig. 5) under Navnet *Curculio Salicis* beskrevne og afbildede Art under *O. nigrita* F. Efter min Mening kan der imidlertid ingen Tvivl være om, at dette er feilagtigt og at det i Virkeligheden er *O. lepidopterus* F., hvormed STRÖM'S Art er synonym. Bortseet fra at *nigrita* endnu aldrig er fundet i Norge, selv ikke i de sydligste Landsdele, passer Beskrivelsen aldeles paa *lepidopterus*, der er almindeligt udbredt baade i de östlige og vestlige Dele af Landet. Jeg anser det derfor som aldeles sikkert, at det er denne Art, der her förste Gang er beskrevet og at saaledes STRÖM'S Navn ifölge Prioritetsretten burde indföres.

Otiorhynchus maurus Gyll.

Findes ligeledes beskrevet allerede i 1783 af H. Ström under Navnet *Curculio dubius* (l. c. p. 57. n:o 28), hvilket ikke hos Schönherr er anmærket.

Orchestes Alni L.

H. Ström opförer (l. c. p. 58. n:o 32) med ? under dette Navn en Art, der imidlertid af Schönherr (III. p. 494. 11), ligeledes med ?, henföres til *O. Ilicis* F. Ström nævner dog udtrykkelig, at Larven lever i Oreblade, hvilket baade Linné og Gyllenhal sige er Tilfældet med *Alni* og som ogsaa senere er bekræftet baade af F. Hofmann i Regensburg, Ritter v. Frauenfeld og L. v. Heyden (den har ellers udelukkende været fundet i Almeblade), — medens Larven af *Ilicis* ifölge alle Forfattere holder sig til Egeblade.[1] Da desuden Beskrivelsen synes at passe ligesaa godt paa *Alni* som paa *Ilicis*, kan det vel neppe være tvivlsomt, at det er den förstnævnte, der er ment.

I sin haandskrevne »Annotations Boog over Mærkværdigheder i Natur-Historien paa Syndmöer» (Aar 1777. 10) bemærker Ström angaaende denne samme Art, at den synes at skille sig fra en anden, ganske liden, rödbrun *Curculio* paa Oretræer, der ligeledes hopper og lever paa samme Vis, og hvormed rimeligvis er ment *O. scutellaris* F., der ifölge R. v. Frauenfeld ligeledes udvikles i Oreblade (Verh. d. k. k. zool. bot. Ges. Wien, 1864, p. 684).

Philonthus marginatus F.

For denne Arts Vedkommende vil det ikke medföre synderlig Ulempe at gjöre Prioritetsretten gjældende for H. Ström som den förste Beskriver, da han har valgt det samme Artsnavn som Fabricius. Arten findes nemlig i Kgl. N. Vid. Selsk. Skr. IV, 1768, p. 332. n:o 33 tydelig beskrevet under Navnet *Staphylinus marginatus*, saaledes at den altsaa burde bære Navnet *Philonthus marginatus* Ström istedetfor Fabricius.

[1] Nördlinger (l. c. p. 20) anförer den dog ogsaa som fundet i Birkeblade.

Cymindis basalis Gyll., Patrobus excavatus Pk. & Nebria Gyllenhali Schönh.

Det ældste Navn for förstnævnte Art er som bekjendt *vaporariorum* L., der imidlertid af Gyllenhal ombyttedes med *basalis,* fordi Linné under det nævnte Navn havde beskrevet to forskjellige Carabider. Af samme Grund har ogsaa Thomson m. Fl. fulgt Gyllenhal, medens derimod f. Ex. i Stein-Weise's tidligere citerede Katalog (p. 9) Linné's Navn er gjenoptaget. Ifald man ikke bibeholder dette sidste, da bliver H. Ström's Navn *Carabus mollis,* hvorunder han i Kgl. N. Vid. Selsk. Skr. IV, 1768, (p. 330. n:o 30) beskriver denne Art, det ældste og saaledes prioritetsberettiget.

Sammesteds p. 331. n:o 31 beskriver han under Navnet *Carabus atrorufus* en Art, der vistnok er identisk med *Patrobus excavatus* Payk., og som n:o 32 under Navnet *Carabus rufescens* nok en, der neppe kan være nogen anden end *Nebria Gyllenhali* Schönh. Da baade Paykull's og Schönherr's Navne ere af betydelig yngre Datum, fortjene saaledes ogsaa i disse Tilfælde Ström's Navne at optages.

Patrobus clavipes & rubripennis Th.

I Anledning af min Ven og Kollega J. Sp. Schneider's Udtalelser (Chr.ania Vid. Selsk. Forh., 1879, n:o 2, p. 2 & Tromsö Museums Aarshefter II, 1879, p. 16) om disse to Former, hvilke han stöttet paa sine Iagttagelser i vore arktiske Egne tror at burde anse som virkelig selvstændige Arter, forskjellige fra *P. excavatus* og *septentrionis (picicornis* Zett.), skal jeg her tillade mig at bemærke, at jeg under mit Ophold sammesteds i Aarene 1878—79, hvorunder jeg havde Anledning til at indsamle et stort Materiale af *Patrobus*-Explrer, er kommet til ganske det modsatte Resultat som han og maa anse det som hævet over enhver Tvivl, at det er med fuld Ret J. Sahlberg (Notiser ur Sällsk. pro Fauna et Flora Fenn. förh. XIV, 1873, p. 90—91) har inddraget disse to Thomson'ske Arter som Lokalvarieteter under de ovennævnte, tidligere kjendte Arter. Jeg har samlet begge paa höist forskjellige Steder, baade sönden- og nordenfjelds, og fundet Overgange baade i Form, Farve og Stör-

relse, saa jeg kan ikke tiltræde den Mening, at nogen »grundig Revision» her tiltrænges for at faa lavet flere Arter. For mig staar det som aldeles sikkert, at vi kun har at gjöre med to Arter, som imidlertid undergaa iöinefaldende Modifikationer efter de forskjellige klimatiske Forholde. Jo mere Materiale man samler, desto tydeligere viser sig dette, og det er kun ved at sammenligne Yderlighederne uden de forbindende Mellemled, at man fristes til at se forskjellige Arter i dem (smlgn. SAHLBERG l. c. p. 92). At min Ven SCHNEIDER aldrig har fundet Overgange fra *clavipes* til *excavatus* forundrer mig höiligen, men det har rimeligvis sin Grund deri, at han kun har samlet den förstnævnte paa Steder, hvor den er eneraadende som udpræget Klima-Varietet. Angaaende *P. picicornis* ZETT. anförer han derimod selv, at denne nordpaa ofte optræder med rödbrune Elytra, — mærkelig nok uden deri at erkjende THOMSONS *rubripennis*.[1]

Lignende Variationer undergaa forövrigt ogsaa de fleste Carabider, der gaa langt mod Nord eller höit paa Fjeldene, skjönt mindre iöinefaldende end hos *Patrobus*-Arterne. Ogsaa Dytisciderne variere for en stor Del betydeligt, og der er neppe nogen Tvivl om, at mange af de i senere Tider opstillede Arter kun ere at betragte som alpine og nordlige Lokalvarieteter af andre, saaledes som Tilfældet allerede har vist sig at være med *Gaurodytes lapponicus* TH. ligeoverfor *congener*. Det skulde saaledes undre mig, om ikke f. Ex. *G. Thomsoni* og *coriaceus* J. SAHLB.

---

[1] Ligesaa uenig maa jeg erklære mig med ham, naar han (Tromsö Mus. Aarsh. II. p. 13 & 19) vil have baade *Nebria hyperborea* og *Calathus nubigena* anseede blot som Aberrationer og ikke som virkelige Lokalvarieteter, som det synes af den Grund, at der ofte paatræffes Overgangsformer mellem dem og Hovedarterne, noget som man imidlertid selvfölgelig altid maa vente at finde ved klimatiske Lokalvarieteter: det er jo netop Overgangsformerne, der i saadanne Tilfælde vise, at man har med en Lokalvarietet og ikke med en særegen Art at gjöre. For *Cal. nubigena's* Vedkommende anförer han selv (l. c. p. 19), at den er »mangesteds eneraadende saaledes som paa Hammerfest og ved Vadsö», saaledes at den altsaa aldeles gaar ind under den Definition, som han umiddelbart efter giver af en Varietet: »udprægede af Klimat og andre fysiske Forholde betingede Racer, der paa et Sted udgjör den udelukkende optrædende Form af Arten». — I Forbindelse hermed kan bemærkes, at den sammesteds p. 13 omtalte Form af *N. Gyllenhali* med lyst brungule Födder, der sammen med Hovedformen og *var. hyperborea* forekommer paa Tromsöen, er *var. Balbii* BON.

i Virkeligheden hörer sammen, — muligens ogsaa *G. affinis* PK. og *biguttulus* TH., samt *boreellus* J. SAHLBG. At fremtidige Undersögelser ville bevirke en Reduktion af Artsantallet i denne Gruppe, derom nærer ialfald jeg for min Del ingen Tvivl.

Kristiania i November 1880.

TILL GASTRODES ABIETIS' (LINN.) LEFNADSHISTORIA

AF

O. M. REUTER.

I sextonde årgången af the Entomologist's Monthly Magazine, pg. 175 och 214, omtalas fynd af ofvan nämnda hemipteron i Skotland (Pitlochrie och Morayshire) under December månad 1879. Meddelaren anför dervid att han funnit arten på förra stället på kottar af *Abies Douglasi,* på det senare i fjorton exemplar emellan kottefjällen af *Abies excelsa*.

Denna notis innehåller emellertid egentligen intet nytt; ty mer än en författare från sjuttonhundratalet eller början af detta sekel nämner om ofvan anförda species att det uppehåller sig på kottarne af Abies. Så säger t. ex. PAOLA SCHRANK år 1801 om dess vistelseort i sin Fauna boica II, 1, p. 84: »in den, Zapfen der Rothtanne».

Den, hvilken tidigast och noggrannast redogjort för denna insekts lefnadssätt, är emellertid J. G. KÖLREUTER i en uti Acta Academiae Theodoro-Palatinae Tom. III (1775) pp. 62—68 införd uppsats med titel: »Nachricht von einer schwarzbraunen Wanze, die sich die Roth-tannenzapfen zu ihrem Winterlage erwählt, und gegen diese Jahreszeit den Creuzvögeln zur täglichen Speise dient.»